FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT NIAL FENNELLY

föredraget den 20 februari 1997 *

Inledning

1. Detta mål rör påförande av en antidumpningstull på import av bomullsgarn från Brasilien till gemenskapen. Det rör särskilt beräkningen av det belopp som är tullpliktigt i ett sammanhang där relevant gemenskapsrätt föreskriver att det beloppet skall ökas med en procent per månad vid uppskov med betalning och där priset efter uppskov, såsom i nuvarande fall, är större än det som skulle ha betalats vid importen.

Rättslig och faktisk bakgrund

2. Denna begäran om förhandsavgörande rör tolkningen av rådets förordning (EEG) nr 738/92 av den 23 mars 1992 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av garn av bomull med ursprung i Brasilien och Turkiet [1] (nedan kallad förordningen). Genom artikel 1.1 i förordningen påläggs en slutgiltig antidumpningstull på import av bomullsgarn enligt särskilda KN-nummer med ursprung i Brasilien eller Turkiet. I artikel 1.2 a föreskrivs att den tullsats som skall tillämpas på nettopriset fritt gemenskapens gräns oförtullat skall vara 16,6 procent för bomullsgarn med ursprung i Brasilien, med vissa undantag som inte är relevanta i förevarande fall. Artikel 1.3 i förordningen lyder enligt följande:

"Priset fritt gemenskapens gräns enligt punkt 2 skall anses som nettopris om de faktiska betalningsvillkoren föreskriver betalning inom 30 dagar efter det att produkterna anlänt till gemenskapens tullområde. Priset skall ökas med 1 % för varje ytterligare månad som betalningsfristen förlängs."

3. "Tullvärdet" på importerade varor definieras i artikel 3 i rådets förordning (EEG) nr 1224/80 av den 28 maj 1980 om värdering

* Originalspråk: engelska.

1 — EGT L 82, 1992, s. 1. Denna förordning efterträdde kommissionens förordning (EEG) nr 2818/91 av den 23 september 1991 om införande av en preliminär antidumpningstull på import till gemenskapen av bomullsgarn med ursprung i Brasilien, Egypten och Turkiet och avslutade antidumpningsförfarandet för bomullsgarn med ursprung i Indien och Thailand (EGT L 271, 1991, s. 17, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå).

av varor för tulländamål [2] som "transaktionsvärdet, det vill säga det pris som faktiskt betalats eller skall betalas för varorna när de säljs för export till gemenskapens tullområde". Artikel 3.2 i kommissionens förordning (EEG) nr 1495/80 av den 11 juni 1980 om genomförande av vissa bestämmelser i rådets förordning (EEG) nr 1224/80 om värdering av varor för tulländamål [3] föreskriver i relevanta delar:

"2. Räntekostnader enligt en överenskommelse om finansiering som ingåtts av köparen och som gäller köpet av de importerade varorna skall inte räknas in i tullvärdet som bestäms enligt förordning (EEG) nr 1224/80, förutsatt att:

a) kostnaderna har angetts separat från det pris som faktiskt har betalats eller skall betalas för varorna,

b) överenskommelsen om finansiering har träffats skriftligen,

c) köparen om så krävs kan visa att:

— sådana varor verkligen säljs till det pris som uppges som det pris som faktiskt har betalats eller skall betalas,

och

— den räntesats som begärts inte överstiger den nivå som är vanlig för dylika transaktioner i det land där och vid den tidpunkt då finansieringen ombesörjdes.

..."

4. Bestämmelserna i punkterna 2 och 3 är tillämpliga oavsett om finansieringen ombesörjs av säljaren, en bank eller någon annan fysisk eller juridisk person."

2 — EGT L 134, 1980, s. 1, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå.

3 — EGT L 154, 1980, s. 14. Den ursprungliga artikel 3 som endast hänvisade till "räntekostnader enligt en överenskommelse om finansiering som gäller köpet av de importerade varorna" upphävdes och ersattes av artikel 1.2 i kommissionens förordning (EEG) nr 220/85 av den 29 januari 1985 om ändring av förordning (EEG) nr 1495/80 av den 11 juni 1980 om genomförande av vissa bestämmelser i rådets förordning (EEG) nr 1224/80 om värdering av varor för tulländamål (EGT L 25, 1985, s. 7, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå). Det tredje och fjärde stycket i förordet till denna förordning pekar på att den antogs i enlighet med ett beslut angående likabehandling av räntekostnader enligt en överenskommelse om finansiering som gäller köp av importerade varor, när det gäller tullvärden inom ramen för GATT-avtalet. Det är texten efter ändringen som har citerats ovan.

4. Indústria e Comércio Têxtil SA (nedan kallad sökanden) importerade två partier bomullsgarn från Brasilien i december 1991 till ett pris av 3,26 USD per kilo respektive 3,94 USD per kilo med en betalningsfrist om 90 dagar. Dessa villkor föreskrevs i fakturorna, daterade den 3 december 1991. Av begäran om förhandsavgörande och av de föregående avtalen, daterade den 4 augusti 1991 [4], förefaller det som om ett lägre pris vid kontant betalning mot dokument (cash-against-documents, CAD) också hade avtalats i båda fallen (3,18 USD per kilo respektive 3,85 USD per kilo) men att sökanden valde den längre betalningsfristen, vilket avspeglades i fakturorna. Sökanden hävdade att skillnaden mellan de två priserna för vartdera parti motsvarade kreditkostnaden Libor-ränta (Lisbon inter-bank offered rate).

5. Den portugisiska tullmyndigheten påförde den i förordningen föreskrivna antidumpningstullen efter att ha ökat priset fritt gemenskapens gräns [5] med två procent för att beakta den 90 dagar långa betalningsfristen. Den påförda antidumpningstullen blev därför större än den skulle ha blivit om det överenskomna priset vid kontant betalning mot dokument (cash-against-documents, CAD) hade använts som beräkningsgrund. Sökanden överklagade detta beslut genom att väcka talan mot Fazenda Pública (skattemyndigheten) vid Tribunal Fiscal Aduaneiro do Porto (tulldomstolen i Porto) som biföll talan. Efter ny överklagan upphävdes den domstolens beslut om bifall av Tribunal Tributário de Segunda Instância (skattedomstolen i andra instans), som menade att finansiella kostnader endast kunde avräknas från tullvärdet om det fanns en klar distinktion mellan räntebeloppet och det pris som hade betalats eller skulle betalas för varorna. Även om den tillstod att det förelåg en skillnad mellan priset vid kontant betalning mot dokument (CAD) och priset vid uppskov med betalning i 90 dagar, ansåg den inte att denna skillnad kunde likställas med en separat angiven kreditkostnad.

6. Supremo Tribunal Administrativo (den portugisiska administrativa högsta domstolen, nedan kallad den nationella domstolen) har efter sökandens överklagan av Tribunal Tributário de Segunda Instâncias beslut vilandeförklarat målet och begärt att domstolen enligt artikel 177 i EG-fördraget skall meddela förhandsavgörande beträffande följande tre frågor:

"1) Skall den ökning (om en procent för varje månad som går utan att betalning sker efter den trettionde dagen från den dag då produkterna anlände till gemenskapens tullområde) som föreskrivs i artikel 1.3 i rådets förordning (EEG) nr 738/92 av den 23 mars 1992 tillämpas på priset fritt gemenskapens gräns varje gång det avtalas om att detta pris skall betalas senare än den trettionde dagen?

2) Om den föregående frågan inte kan besvaras med ett förbehållslöst ja på

4 — Dessa avtal ingår i akten som har översänts till domstolen tillsammans med begäran om förhandsavgörande i förevarande mål.

5 — Av sammanhanget framgår att den nationella domstolen med detta pris menar det pris som angavs i fakturorna.

grund av att det krävs att en åtskillnad görs: Skall denna ökning tillämpas i en sådan situation som den (enligt åberopad bevisning) som avses i målet vid den nationella domstolen, i vilken det avtalade priset för de importerade produkterna skulle betalas inom 90 dagar och var ca 2,3 procent (i det ena fallet) respektive 2,5 procent (i det andra fallet) högre än priset vid kontant betalning mot dokument (cash-against-documents, CAD)?

3) Om den föregående frågan skall besvaras jakande: Skall denna ökning tillämpas på priset vid kontant betalning mot dokument eller på det pris som enligt avtalet skall betalas inom 90 dagar?"

Yttranden

7. Skriftliga yttranden har inkommit från sökanden, Republiken Portugal och kommissionen. Eftersom ingen av dem har begärt att få yttra sig muntligen har domstolen i enlighet med artikel 104.4 i rättegångsreglerna för EG-domstolen beslutat att inte hålla muntlig förhandling.

8. Sökanden hävdade inför den nationella domstolen att den ökning om en procent på priset fritt gemenskapens gräns för varje månad som betalningsfristen förlängs endast borde tillämpas då det fick till följd att det pris som importören i gemenskapen skulle betala vid kontant betalning blev exakt lika stort som priset vid kredit. ICT har även angivit detta argument i sitt yttrande till domstolen och hävdat att beviljandet av kredit endast under dessa förhållanden utgör ytterligare en form av dumpning. I andra hand har sökanden anfört att det avtalade priset vid kontant betalning mot dokument (CAD), snarare än det pris som gäller om betalning erläggs inom 90 dagar, skall utgöra grund för det enprocentiga tillägget per månad. [6]

9. Både Portugal och kommissionen har hävdat att ökningen skall tillämpas varje gång som priset betalas senare än trettio dagar efter det att varorna har anlänt till gemenskapen. Enligt kommissionen utgör ett beviljande av uppskov med betalning i sig en verklig prisnedsättning. I artikel 1.3 i förordningen föreskrivs en automatisk ökning av tullen, i syfte att motverka handelsfördelar av detta slag och således förebygga att antidumpningstullen kringgås. För att fastställa det pris fritt gemenskapens gräns som utgör underlag för ökningen, hämtar både Portugal och kommissionen ledning i begreppet tullvärde såsom det definieras i artikel 3 i rådets förordning nr 1224/80 och som därefter klargjorts i artikel 3.2 i kommissionens förordning nr 1495/80.

6 — Det förefaller som om detta skulle vara förmånligare för sökanden än att tillämpa 90-dagarspriset utan ökning som beräkningsgrund för antidumpningstullen, eftersom det, vilket anges i den andra frågan, var mer än två procent högre än priset vid kontant betalning mot dokument (CAD) beträffande båda partierna.

10. Portugal har hävdat att de villkor som föreskrivs i artikel 3.2 i kommissionens förordning nr 1495/80 inte är uppfyllda enbart genom att det visas på förekomsten av två olika priser vars tillämpning beror på betalningsfristens längd. Kommissionen har däremot hävdat att förekomsten av två priser som motsvarar ett val mellan kontant betalning och betalning efter uppskov gör det möjligt att fastställa att det föreligger en överenskommelse om finansiering, i enlighet med den tolkning av artikel 3.2 i kommissionens förordning nr 1495/80 som har skett i målet Wünsche mot Hauptzollamt Hamburg-Jonas. [7] Domstolen fastställde i det målet att "i frånvaro av någon bestämmelse av motsatt innebörd måste det när en säljare beviljar en köpare uppskov med betalning vid köp av varor anses utgöra en 'överenskommelse om finansiering' i den mening som avses i artikel 3 i förordning nr 1495/80 så snart som köparen har accepterat betalningsfristen". [8] Domstolen tillade att "det är inte nödvändigt att överenskommelsen om betalningsfrist sker i ett särskilt avtal mellan säljaren och köparen som är åtskilt från avtalet om köp av de importerade varorna". "När de räntekostnader som skall betalas som kompensation för det uppskov med betalning som säljaren har beviljat är särskilt angivna som en post i den faktura som tillställts köparen, finns det anledning att anse att i avsaknad av ett bestridande från köparen så har denne faktiskt samtyckt till den ränta som begärts för detta uppskov med betalningen." [9]

11. Enligt kommissionen är villkoren i artikel 3.2 uppfyllda i de fall det föreligger ett val mellan kontant betalning och betalning efter uppskov och då båda priser är klart angivna, så att tullmyndigheten kan beräkna den räntesats som tillämpats och, om nödvändigt, jämföra den med den ränta som är vanlig för dylika transaktioner i landet i fråga. I föreliggande fall skulle det avtalade priset vid kontant betalning mot dokument (CAD) utgöra det pris som skall beaktas vid bestämmande av tullvärde för varorna i fråga. Som svar på en fråga från domstolen har kommissionen hävdat att så skulle vara fallet även om de två möjliga priserna inte angavs i fakturan utan i en tidigare avtalshandling och då köparen därefter utnyttjat valmöjligheten och betalat det pris som gäller vid uppskov med betalningen. Kommissionen har anfört att ökningen av nettopriset fritt gemenskapens gräns med en procent för varje ytterligare månad som betalningsfristen förlängs ger ett objektivt kriterium för att fastställa det belopp som är föremål för antidumpningstull. En ökning med två procent av det pris som gäller vid en betalningsfrist om 90 dagar skulle innebära dubbel bestraffning, eftersom priset redan innefattar kreditkostnaden.

Bedömning

12. Det är först och främst nödvändigt att bemöta sökandens argument om att priset fritt gemenskapens gräns skall ökas med en procent för varje månad som betalningen skjuts upp endast om priset vid kontant betalning och betalning efter uppskov är exakt detsamma. Jag kan inte godta detta argument. För det första är artikel 1.3 förordningen skriven i tvingande och ovillkor-

7 — Dom av den 4 juni 1992, i mål C-21/91, Wünsche, Rec. 1992, s. I-3647.

8 — Punkt 18 i domen.

9 — Punkt 19 i domen.

liga ordalag. Det finns inget som tyder på att den endast skulle tillämpas när köparen inte åläggs någon kreditkostnad som ersättning för uppskovet med betalningen. För det andra är detta inte den enda tänkbara formen av dumpning genom beviljande av kredit, eftersom köparen gynnas även av att säljaren beviljar en räntesats som är mycket låg jämfört med den som normalt tillämpas på marknaden. Att avtala om en väldigt hög räntesats skulle nämligen, även om det redan var överenskommet att betalningen skulle skjutas upp, möjliggöra för säljaren att på konstgjord väg skenbart sänka grundpriset för varorna i fråga och därigenom sänka den antidumpningstull som skall betalas. [10] För det tredje förefaller inte artikel 1.3 i förordningen ha varit avsedd att motverka dumpning genom beviljande av kredit i sig, eftersom påförandet av en tull om 16,6 procent på den uppskattade månatliga kreditkostnaden skulle vara ett mycket inadekvat medel mot kostnadsfria eller mycket billiga krediter.

13. Jag anser att kommissionens uppfattning, nämligen att avsikten med artikel 1.3 i förordningen är att ge ett rationellt och objektivt kriterium för påförande av antidumpningstull beträffande varorna i sig, snarare än att stävja missbruk som följer av de kreditvillkor som faktiskt har beviljats importörerna, är mer övertygande. Faktum är att det automatiska och schablonmässiga sätt på vilket ökningen tillämpas innebär att den har få beröringspunkter med de faktiska kreditvillkor som avtalats mellan köparen och säljaren, oberoende av om dessa motsvarar normala kreditkostnader. Artikel 1.3 är avsedd att fastställa en teoretisk "verklig" kostnad för köparen av varor som importerats till gemenskapen när uppskov med betalning av priset fritt gemenskapens gräns har beviljats. Denna beräknade kostnad utgör sedan den korrekta grunden för påförande av antidumpningstullen. Detta är ett lämpligt principval så länge det objektiva kriteriet — en schablonmässig ökning med en procent för varje ytterligare månads kredit — inte oskäligt avviker från sedvanliga marknadsräntor, till nackdel för den part som är betalningsskyldig för tullen.

14. Jag instämmer i Portugals och kommissionens synpunkt att nettopriset fritt gemenskapens gräns skall fastställas med beaktande av kriterierna enligt artikel 3 i rådets förordning nr 1224/80 och artikel 3.2 i kommissionens förordning nr 1495/80 om beräkning av tullvärde. Domstolen fastslog i målet Nakajima mot rådet [11] att "[a]ntidumpningstullar påförs nettopriset fritt gemenskapens gräns innan tullen påförts, det vill säga på tullvärdet (cif-priset) av de importerade varorna".

10 — Kontrollförfarandet som beskrivs i artikel 3.2 c i kommissionens förordning nr 1495/80 är avsett att motverka sådana metoder för att reducera den tull som skall betalas.

11 — Mål C-69/89, Nakajima mot rådet (Rec. 1991, s. I-2069) punkt 105 i domen.

Rådet har också vid ett tillfälle beträffande en antidumpningsåtgärd uttryckligen definierat nettopriset fritt gemenskapens gräns genom att hänvisa till tullvärdet på varor såsom det fastställs i enlighet med rådets förordning nr 1224/80. [12]

15. Mot bakgrund av domstolens beslut i målet Wünsche ansluter jag mig till kommissionens uppfattning att när två olika priser framgår av en faktura eller av någon annan avtalshandling, varav det ena gäller vid kontant betalning och det andra vid uppskov med betalningen, är de villkor som föreskrivs i artikel 3.2 a och b i kommissionens förordning nr 1495/80 uppfyllda. Den enda eventuellt relevanta faktiska skillnaden mellan omständigheterna i förevarande fall och de i målet Wünsche är att prisskillnaden uttrycks i absoluta tal snarare än i procenttal av priset vid kontant betalning och att de olika priserna framgår av köpeavtalen snarare än av de slutliga fakturorna, eftersom valet av betalning efter uppskov redan hade gjorts. Den första omständigheten saknar betydelse så länge som den absoluta skillnaden i pris inte är avhängig av någon annan faktor än att kredit har beviljats. Den andra omständigheten är likaså oväsentlig såvitt det inte bevisas att det förkastade förslaget i det tidigare köpeavtalet bara var fiktivt, ett missbruk som artikel 3.2 c i kommissionens förordning nr 1495/80 är avsedd att avhjälpa. Det har inte anförts att det avtalade priset vid kontant betalning mot dokument (CAD) eller att kostnaden för det beviljade uppskovet med betalningen skulle vara fiktiva.

16. Den lösning som skall uppnås kräver att man skiljer mellan de fall då uppskov med betalning används som en förtäckt prisnedsättning och de fall då uppskov med betalning beviljas på grund av en äkta överenskommelse om finansiering. Avsikten med kraven i artikel 3.2 i kommissionens förordning nr 1495/80 är att upprätta denna skiljelinje, genom att ställa krav på objektiva bevis för att styrka äktheten av överenskommelsen. För det första måste det vara möjligt att särskilja räntekostnaden från "det pris som faktiskt har betalats eller skall betalas" för varorna (artikel 3.2 a). För det andra måste, på ett närbesläktat sätt, en "överenskommelse om finansiering" träffas skriftligen (artikel 3.2 b). I föreliggande fall har den nationella domstolen uppgett att ett lägre pris vid kontant betalning mot dokument (CAD) kunde ha betalats avseende båda partierna. Sökanden valde emellertid att utnyttja den avtalade möjligheten att betala efter ett uppskov om 90 dagar och fick då betala det högre pris som angavs på fakturorna. Förutsatt att det kan fastställas att prisskillnaden avser ränta för tiden fram till den senare betalningstidpunkten och att denna överenskommelse har ingåtts skriftligen — vilket det

12 — Se till exempel artikel 1.3 och 1.4 i rådets förordning (EEG) nr 864/87 av den 23 mars 1987 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av elektriska motorer med ursprung i Bulgarien, Polen, Sovjetunionen, Tjeckoslovakien, Tyska Demokratiska Republiken och Ungern (EGT L 83, 1987, s. 1, engelsk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå). Denna åtgärd prövades av domstolen i dom av den 11 juli 1990, i förenade målen C-305/86 och C-160/87, Neotype Techmashexport mot kommissionen och rådet (Rec. 1990, s. I-2945).

ankommer på den nationella domstolen att pröva — är villkoren i artikel 3.2 a och b uppfyllda. Dessa uppgifter behöver inte finnas angivna i den faktura som importören betalar. Slutligen kan det, när det är nödvändigt, krävas av importören att han i enlighet med artikel 3.2 c visar att "sådana varor verkligen säljs till det pris som uppges som det pris som faktiskt har betalats eller skall betalas" och att "den räntesats som begärts inte överstiger den nivå som är vanlig för dylika transaktioner i det land där och vid den tidpunkt då finansieringen ombesörjdes".

Förslag till avgörande

17. Mot bakgrund av föregående analys föreslår jag att domstolen skall besvara den fråga som den nationella domstolen har hänskjutit på följande sätt:

Den ökning som föreskrivs i artikel 1.3 i rådets förordning (EEG) nr 738/92 av den 23 mars 1992 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av garn av bomull med ursprung i Brasilien och Turkiet skall tillämpas på priset fritt gemenskapens gräns varje gång som betalning för importerade varor sker senare än 30 dagar efter det att varorna har anlänt till gemenskapens tullområde. Under sådana omständigheter skall ökningen tillämpas på varornas tullvärde, det vill säga, det pris som faktiskt betalats eller skall betalas för varorna när de säljs för export till gemenskapens tullområde, exklusive de finansiella kostnader som har angivits separat i enlighet med artikel 3 i kommissionens förordning (EEG) nr 1495/80 av den 11 juni 1980. Sådana finansiella kostnader skall omfatta skillnaden mellan det pris som säljaren begär vid kontant betalning och vid betalning efter uppskov, när denna avtalade prisskillnad bestyrks skriftligen och avspeglar rådande priser för varorna i fråga och sedvanlig räntesats.